

WIECZERZA PAŃSKA a PASCHA

Wiodącą prawdą Nowego Testamentu jest zastępcza śmierć Jezusa Chrystusa za grzechy świata, na krzyżu Golgoty. Bezpośrednio z tym związane jest ustanowienie Wieczerzy Pańskiej. Pomimo wagi tego zagadnienia, przesłanie to zamiast łączyć - podzieliło wielu chrześcijan. Jest to spowodowane niewłaściwą interpretacją słów Pana, wypowiedzianych w górnej izbie, w czasie historycznego posiłku paschalnego, spożywanego przez Jezusa wraz z apostołami. Drugim powodem jest brak rozpatrywania prawdy o Komunii w kontekście żydowskiej Paschy. Aby lepiej zrozumieć intencje Pana Jezusa, należy rozważać wydarzenia Wieczerzy w nawiązaniu do wyjścia Izraelitów z Egiptu, a szczególnie wszystkiego, co dotyczy baranka paschalnego i samego przebiegu uczyty paschalnej. Wieczera swoimi korzeniami sięga uczyty paschalnej (2Moj.12,14; por. Łuk. 22:15). Pomimo, że Judaizm i chrześcijaństwo funkcjonują jako dwie odrębne religie, wspólny dla obu jest nakaz, aby wspominać temat odkupienia (2Moj.12:14,17 i Łuk. 22:19). „Odkupić” - znaczy „kupić z powrotem”. Pan Bóg „kupił z powrotem” Swój wybrany lud z fizycznej niewoli od Egipcjan a Jezus „kupił z powrotem” grzeszną ludzkość z duchowej niewoli diabła i grzechu.

Zgodnie z Księgą Wyjścia (2:23-25), Izraelici byli bardzo obciążeni niewolą i wołali do Boga o pomoc. Pan wysłuchał ich wołania i posłał im wybawcę - Mojżesza, który został użyty przez Boga, aby uwolnić ich z więzów. Z historii zawartej w Księdze Wyjścia (od 2 do 12 rozdziału) pamiętamy, że Bóg dziesięć razy zsyłał różnorodne plagi na Egipcjan i na Faraona, aby zmusić ich do uwolnienia Żydów. W końcu po ostatnim sądzie Faraon zgodził się : zmusiła go do tego dopiero śmierć pierworodnych synów wszystkich tych, którzy nie byli posłuszni Panu. Bóg dał Izraelitom konkretne wskazówki do zastosowania (2Moj. 12:1-13:16), a oni posłusznie je wykonali. Pospiesznie i w tajemnicy czynili przygotowania do podróży, zgromadzili swoje rodziny, zabili baranka paschalnego (wybierano baranka bez skazy, zabijano go zwracając uwagę, aby nie złamać żadnej z jego kości) i upiekli jego mięso na ogniu, przygotowali także praśny chleb i gorzkie zioła. Ojciec, kapłan rodziny, pokropił krwią odrzwia domu i przyłączył się do domowników zgromadzonych wewnątrz. W pośpiechu i milczeniu jedzono baranka paschalnego. Ludzie z bojaźnią modlili się i czuwali. Biodra mieli przepasane, nogi obute w sandały, a w rękach trzymali laski. Na drzwiach ich domów był znak krwi - znak ochrony Zbawiciela, więc niszczyciel ominął je. O północy powstał wielki krzyk w Egipcie, gdyż wszyscy pierworodni w kraju zostali zgładzeni przez anioła śmierci i w ten sposób w całym rozległym królestwie egipskim, pycha każdego domu została poniżona. Krzyki i narzekania pogrążonych w rozpacz napelniły powietrze. Izraelici uciekli tego dnia poprzez Morze Czerwone, które Bóg rozdzielił przed nimi tak, że przekroczyli je suchą nogą. Gdy armia Faraona ruszyła za nimi w pogoń - Pan spowodował, że wody morza runęły, zatapiając nieprzyjaciół. Zgodnie z nakazem otrzymanym od Boga, Izraelici praktykowali zwyczaj Paschy przez kolejne stulecia. Również niewolnikom i obcym przybyszom pozwalano brać udział w Wieczerzy Paschalnej pod warunkiem, że byli obrzezani i przestrzegali innych przykazań Bożych. Również współcześnie każdego roku Żydzi obchodzą święto Paschy upamiętniające ich Exodus z niewoli egipskiej. Pascha corocznie przypomina im o niezwykłym Bożym cudzie, którego nigdy nie doświadczyli. Pascha staje się dla Żydów możliwością okazania Bogu wdzięczności za to, co dla nich uczynił, uwalniając ich z 430-letniej niewoli. Aby podkreślić wielkie znaczenie tego wydarzenia - powiedziano im, że Pascha wyznaczać będzie początek każdego Nowego Roku (2Moj.12:1).

Słowo „Pascha” pochodzi od hebrajskiego „Pasah” (פסח) co oznacza „przejsz obok”, „ominać” (2Moj. 12:13). Tego dnia anioł Pański ominął bowiem te domy, na których drzwiach znajdowała się krew. „Pasah” znaczy także „bronić, strzec i ochraniać”. Ci, którzy byli posłuszni Panu zostali ochronieni i byli strzeżeni przed nieszczęściem i sądem.

Pascha była pierwszym świętem, które Pan dał Żydom, aby je obchodzili. Zaraz po niej następowało Święto Przaśników (2Moj. 12:17-20). W czasach Nowego Testamentu obydwie święta określono wspólną nazwą jako Pascha, co przetrwało do dnia dzisiejszego. Święto to ma przypominać Izraelitom, że ich ziemskie życie jest tylko pielgrzymką do doskonalszego domu. Opowiada o drodze, którą przebyły pokolenia Domu Izraela, z ziemi ciemności i niewiedzy, upadku i niewoli - ku wolności. Obchodzenie tego Święta należało do przykazań nałożonych przez Boga na naród Izraelski (2Moj.12,14; por. Łk 22,19; 1 Kor 11,24.25), a łamanie tego nakazu obwarowane było groźbą usunięcia z ludu (3Moj. 9,13). Pascha jest Świętem Mesjanicznym – swoistym cieniem, wskazującym na Mesjasza - Jezusa. Mesjasz inicjuje dawno zapowiadane, odnowione Przymierze Boga z Domem Izraela . Tylko oczekiwany z utęsknieniem Zbawiciel stanowiąc będzie jedyną gwarancją na to, że kres ziemskiej wędrówki człowieka będzie miał pomyślne zakończenie dla tych wszystkich, którzy na Niego czekają i którzy w Niego wierzą.

PASCHA W CZASACH PRZED CHRYSYTEM

Od momentu gdy Żydzi zbudowali Świątynię, zaczęli w niej składać ofiary Bogu. W czasach, gdy narodził się Jezus Chrystus, świętowano już Paschę już od blisko 1500 lat. Stopniowo wiele rzeczy uległo zmianie i zostało dodane do wcześniej panujących zwyczajów. Pielgrzymi odbywali coroczną podróż do Jerozolimy, aby tam właśnie obchodzić to święto. Zgodnie z przepisami Talmudu (Żydowskiego Prawa) rodziny spożywały tradycyjnego paschalnego baranka wspólnie lub w grupach, składających się co najmniej z dziesięciu osób. Po zburzeniu Świątyni przez Rzymian w 70 roku po Chrystusie, Pascha zaczęto z powrotem obchodzić w domach. W przeddzień Paschy, dwadzieścia cztery zmiany kapłańskie (zamiast jednej, jak to było w zwyczaju) przychodziły do Świątyni, aby dokonać spalania kwasu, zebranego przez lud poprzedniego wieczoru. W południe ustawała wszelka praca. Ofiary zaczynało składać w Świątyni o godzinie 15.00. i odbywało się to w trzech etapach. Drzwi Świątyni zamykano, gdy lud wypełnił jej wnętrze. Każdy mężczyzna był zobowiązany sam zabić swojego baranka paschalnego, którego krew wylewano na ołtarz. Następnie z zabitego baranka zdejmowano skórę, usuwano tłuszcz oraz nerki, a następnie spalano je na ołtarzu. Po powrocie do domu każdy uczestnik specjalnie na tę okazję ubierał się w białe szaty. Z biegiem upływu lat Żydzi wprowadzili do ceremonii obchodów Święta Paschy kilka znaczących zmian.

PASCHA W CZASACH WSPÓŁCZESNYCH

W Izraelu Pascha obchodzona jest obecnie przez 7 dni, a na terenach diaspory - 8 dni; poczynając od 15 dnia miesiąca Nissan. Od dnia następnego liczony jest omer - trwający 7 tygodni okres żałobny, w którym ortodoksyjni Żydzi nie organizują wesel, nie strzygą włosów ani się nie golą. Pierwszy wieczór Paschy, zwany wieczorem sederowym, jest najbardziej uroczystym momentem życia żydowskiego. Spożywa się wtedy w gronie rodziny uroczystą kolację, podczas której czytana jest Hagada – opowieść o wyjściu z Egiptu. W czasie uczy wypija się cztery kielichy wina dla upamiętnienia wyzwolenia :

1. Kielich wyzwolenia- symbolizuje zerwanie więzów ucisku i łańcuchów niewoli
2. Kielich wolności- symbolizuje przejście od bycia niewolnikiem do bycia wolnym człowiekiem
3. Kielich odkupienia- symbolizuje, że Izraelici zostali odkupieni za cenę śmierci niewinnego baranka

4. Kielich spełnienia- symbolizuje dzień, gdy odkupieni przez Boga będą już na zawsze w Jego obecności, dosłownie i fizycznie złączeni z Panem, poślubieni Panu.

Jedno z dzieci zadaje pytania dotyczące znaczenia obrzędów Paschy, na które odpowiada głowa rodziny. Następnie biesiadnicy odmawiają psalmy Hillelu. Podczas kolacji sederowej spożywa się warzywa zanurzone w słonej wodzie oraz gorzkie zioła. Tradycyjnymi potrawami są : pieczony udziec z kością (symbolizujący ofiarę z baranka paschalnego) oraz jajka. Najważniejszym przykazaniem obowiązującym Żydów w święto Paschy jest zakaz spożywania (a nawet posiadania w domu) chleba na zakwasie, zwanego chamec. Zamiast niego spożywa się pieczywo ze specjalnie przygotowanej mąki czyli tzw. macę. W pierwszy i ostatni dzień Paschy zakazana jest wszelka praca.

JEZUS NOWOTESTAMENTOWYM BARANKIEM PASCHALNYM

Celem przyjscia Jezusa na swiat bylo to, aby nas zbawic (J.3:16). Ojciec postanowil, aby Jego Syn Jezus wyzwolil nas od konsekwencji grzechu. Zaplanowal, aby bylo dla nas mozliwe powtorne zjednoczenie z Nim jak to bylo na poczatku, zanim Adam i Ewa zgrzeszyli. Celem calej sluzby Jezusa bylo objawienie miłości Ojca oraz przyrowadzenie grzesznego stworzenia do swojego Stworcy. Poniewaz czlowiek nie mial mocy, aby sam siebie odkupic czy zbawic - Bóg musial zainterweniowac. Pod koniec swojej ziemskiej sluzby, tuz przed ukrzyzowaniem, Jezus polecil swoim uczniom, aby spozyli razem z Nim Pasche. W gornej izbie podczas ostatniego posilku powiedzial jasno swoim uczniom o wszystkim, co mialo Go spotkac.

„I rzekł do nich: Gorąco pragnąłem spożyć tę wieczerzę paschalną z wami przed moją męką; Powiadam wam bowiem, iż nie będę jej już spożywał, aż nastąpi spełnienie w Królestwie Bożym. I wzięwszy kielich, i podziękowawszy, rzekł; Weźcie go i rozdzielcie między sobą; Powiadam wam bowiem, iż odtąd nie będę pił z owocu winorośli, aż przyjdzie Królestwo Boże. I wzięwszy chleb, i podziękowawszy, łamał i dawał im, mówiąc: To jest ciało moje, które się za was daje; to czyńcie na pamiątkę moją. Podobnie i kielich, gdy było po wieczerzy, mówiąc: Ten kielich, to nowe przymierze we krwi mojej, która się za was wylewa”. (Łuk. 22:15-20)

Ostatni posiłek, który Jezus spożył ze Swoimi był posiłkiem paschalnym. Jezus i Jego uczniowie będąc Żydami obchodzili Paschę tak samo, jak każdy innym Żyd w tamtych czasach. Jezus nie odrzucił Paschy, ale nadał jej nowe znaczenie. Obiecał także, że znowu spożyje Paschę pewnego dnia, gdy nadejdzie Boże Królestwo. Tego wieczoru, gdy powiedział: "Ten kielich to Nowe Przymierze we Krwi mojej, która za was będzie wylana" - mówił o trzecim kielichu, wypijanym podczas Wieczerzy Paschalnej, Kielichu Odkupienia. Chrystus nie wypił tego wieczoru z czwartego Kielicha Spełnienia, który symbolizuje nasze zaślubiny z Panem. Ten kielich zastał zarezerwowany na dzień zaślubin Baranka. Jezus był tym, który odkupił nas Swoimi wyciągniętymi na krzyżu ramionami. Zostaliśmy nabytymi za cenę śmierci niewinnego Baranka i to był właśnie Kielich Nowego Przymierza. Oznacza to, że nie jestem już związany starym przymierzem. Pascha miała być zarówno pamiątką, jak i symbolem, nie tylko wskazującym na wyzwolenie z Egiptu, ale także na przyszłe wyzwolenie, którego dokona Chrystus, uwalniając swój lud z niewoli grzechu. Baranek ofiarny symbolizował „Baranka Bożego”, w którym jest nasza jedyna nadzieja zbawienia. Apostoł mówi : *„albowiem na naszą Wielkanoc jako baranek został ofiarowany Chrystus”* (1Kor.5:7). Jednak tak jak nie wystarczyło, by baranek paschalny został jedynie zabity - jego krwią należało pokropić jeszcze odrzwia; tak i zasługi krwi Chrystusa muszą być przyjęte przez człowieka. Musimy wierzyć, że On umarł nie tylko za świat, ale i za każdego z nas z osobna. Musimy przyjąć osobiście moc pojednawczej ofiary. Hizop, używany do pomazania krwią

był symbolem oczyszczenia, ponieważ stosowano go również w przypadku oczyszczania trędowatych i tych, którzy zetknęli się ze zmarłymi. Jego znaczenie ukazuje też modlitwa psalmisty : „*Pokrop mnie hizopem, a będę oczyszczony; obmyj mnie, a ponad śnieg bielszy się stanę*” (Ps. 51,9).

- Na ofiarę paschalną wybierano zawsze baranka bez skazy (Wy 12:5). Jezus został nazwany "Barankiem Bożym" (Jana 1:29,36;1Kor 5:7; Ap 5:6-12, 12:11, 14:4) oraz "baranka niepokalanego i bez zmazy", a także "przewidziany przed stworzeniem świata" przez samego Ojca (1Piotra1:19-20). Odrzwia domu miały być pomazane krwią baranka (Wy 12:7,22). Jezus odkupił nas jako ofiara przebłagalna, "przez wiarę" w jego krew (Rz. 3:24-25). Tak jak Żydzi niegdyś musieli wierzyć, iż krew baranka na odrzwiach jest wystarczająca jako ich ofiara przebłagalna- tak dziś my musimy wierzyć, że krew Chrystusa jest wystarczająca dla odpuszczenia naszych grzechów. Ofiara Jezusa na krzyżu otworzyła nam nową, doskonałą drogę do Ojca, na której dla odkupienia naszych grzechów nie potrzebujemy już krwi byków i baranów. Tego samego wieczoru, gdy zabijano baranki podczas Święta Paschy - nasz Dobry Pasterz, Jezus stał się Barankiem i złożył samego siebie jako ofiarę za nas. Czyniąc to wypełnił prawo w doskonały sposób. Spójrzmy na przykazania Starego Testamentu i ich wypełnienie, które dokonało się w osobie Jezusa Chrystusa w Nowym Testamencie :

- Posiłek miał być spożyty razem z gorzkimi ziołami i chlebem niekwaszonym (Wy 12:9). Gorzkie zioła przypominały Żydom o tym, jak zostali zdradzeni w Egipcie. Jezus powiedział do swych uczniów : "*Jeden z was Mnie zdradzi (...) ten, który ze Mną rękę zanurza w misie*" (Mk. 14:18-20). Misa, w której Judasz zanurzył swoją dłoń, zawierała gorzkie zioła. Baranek miał być spożyty z gorzkimi ziołami, co miało wskazywać na gorycz niewoli w Egipcie. Tak samo i my, gdy spożywamy Chrystusa, powinniśmy to czynić z głęboką skruchą i wdzięcznością w sercu, z powodu świadomości popełnionych przez nas grzechów. Spożywanie niekwaszonego chleba także było niezwykle istotne. Było to wyraźnie zaznaczone w przepisach paschalnych i tak ściśle przestrzegane przez Żydów, iż żaden kwas nie znajdował się w ich domach podczas obchodów tego święta. Kwas w Biblii często symbolizuje grzech. Paweł pisał o tym do zboru w Koryncie : „*Usuńcie stary kwas, abyście się stali nowym zaczynem (...); albowiem na naszą Wielkanoc jako baranek został ofiarowany Chrystus. Obchodźmy więc święto nie w starym kwasie ani w kwasie złości i przewrotności, lecz w praśnikach szczerości i prawdy.*” (1Kor. 5:7-8). Kwas grzechu musi zostać usunięty z życia wszystkich, którzy chcą należeć do Chrystusa, gdyż Jezus – Chleb Żywota "grzechu nie popełnił" (1Piotra 2:22). Mamy być święci, oddzieleni dla Pana, bo nasz Bóg jest święty.

- Ktokolwiek kto jadłby coś kwaszonego tego dnia, albo poprzez siedem poprzednich dni, zostałyby usunięty ze społeczności Izraela (Wyj. 2:19-20;13:3,6-7). Tylko ci, którzy nie mają grzechu (kwasu) mogą brać udział w Komunii. Każdy jest zachęcony, aby "baczył na siebie samego, spożywając ten chleb i pijąc z tego kielicha" i w ten sposób uniknął Bożego sądu (1Kor 11:28-29).

- Posiłek miał być zjedzony w pośpiechu, w gotowości z biodrami przepasanymi, sandałami na nogach i z laską w ręku (Wyj. 12:11). Spożywający ten posiłek byli ubrani i gotowi, aby opuścić dom. Gdy Jezus i jego uczniowie skończyli posiłek i zaśpiewali hymn, wyszli na Wzgórze Oliwne (Mk14:26). Jesteśmy pielgrzymami na ziemi, gotowymi w każdej chwili na jej opuszczenie, a nasza prawdziwa ojczyzna jest w niebie.

- Wszystkie następne pokolenia musiały obchodzić Paschę eo każdego roku, jako ustanowienie wieczne (Wyj. 12:14-17, 24, 42, 47, 13:10). Jezus obchodził Paschę co roku (Łuk. 2:41; Jan 2:23; 6:4), a następnie rozkazał, aby to robić dalej, mówiąc : "to czyńcie na moją pamiątkę!" (Łuk 22:19). Pierwszy Kościół obchodził Wieczerzę Pańską regularnie.

- Jeśli ktoś chciał uchronić się przed Bożym gniewem, nie wolno mu było opuszczać pokropionego krwią domu. (Wyj 12:13, 22-23). Aby być "zachowanymi od karzącego gniewu" Bożego, musimy być "usprawiedliwieni krwią Jego" (Rz. 5:9). To oznacza, że kropimy krwią Jezusa nasze życie, przykrywamy jego krwią nasze grzechy (Rz. 4:7). Gdy poddajemy się Bogu, wówczas pozostajemy w "domu" okrytym krwią, ale gdy buntujemy się i trwamy w nieposłuszeństwie - wówczas opuszczamy "dom " i jego ochronę. Przez posłuszeństwo Bogu dajemy dowód swej wiary. Choć jedynie Chrystus może odkupić nas od kary za przestępstwo, to jednak my musimy odwrócić się od grzechu i zwrócić się ku posłuszeństwu. Człowiek jest zbawiony przez wiarę, a nie z uczynków, ale jego wiara musi być potwierdzana każdego dnia w czynach.

Niewolnikom i cudzoziemcom, którzy byli zjednoczeni z Żydami pozwalano brać udział w Świącie Paschy pod warunkiem, że zostali oni obrzezani; natomiast nie zezwalało na to obcym, którzy byli tylko przechodniami (Wyj. 12:43-44,48). Poprzez wiarę wszyscy mogą stać się wybranym ludem Bożym tak, jak Żydzi; "ale prawdziwym Żydem jest ten, kto jest nim wewnątrz, a prawdziwym obrzezaniem jest obrzezanie serca, duchowe..." (Rz. 2:29). Tylko ci, których serca zostały zmienione przez Boga mogą brać udział w Komunii. Od Nie-Żydów wymagano również, aby żyli według przykazań Bożych, jeśli chcieli wziąć udział w Wieczery Paschalnej. Także dzisiaj ci, którzy biorą udział w Komunii muszą żyć w posłuszeństwie Bożemu Słowu.

- Baranek miał być przyrządzony w całości i ani jedna jego kość nie mogła być złamana, tak jak nie miała być złamana ani jedna kość Baranka Bożego, który miał za nas umrzeć (J 19:36). W ten sposób podkreślona została pełnia ofiary Chrystusa. (Wyj 12:46). Zwykle tym, którzy umierali śmiercią krzyżową łamano nogi, aby w ten sposób przyspieszyć ich zgon. (Jan 19:32). Żołnierze jednak zauważyli, że Jezus "już umarł, nie łamali Mu gołeni" (Jan 19:33). "Stało się to bowiem, aby się wypełniło Pismo : Kość jego nie będzie złamana" (Jan 19:36). Mięso miało być zjedzone. Nie wystarczy, że wierzymy w Chrystusa, abyśmy dostąpili odpuszczenia grzechów – musimy poprzez wiarę nieustannie przyjmować duchową siłę i pokarm od Niego przez Jego Słowo. Chrystus powiedział : „Kto spożywa ciało moje i pije krew moją, ten ma żywot wieczny” (Jan 6:54). A wyjaśniając znaczenie tego, powiedział: „Słowa, które powiedziałem do was, są duchem i żywotem” (w. 63). Codziennie więc potrzebujemy posilenia przez wiarę w zastępczą śmierć naszego Pana za nasze grzechy. Słowa tej obietnicy są dla nas prawdziwym duchowym pokarmem.

- Każde pierwotne potomstwo płci męskiej miało być poświęcone (oddane) Panu (Wyj. 13:2,12).

Jesteśmy zobowiązani do całkowitego oddania się Jezusowi Chrystusowi jako naszemu jednemu Panu i Królowi.

CZYM JEST WIECZERZA PAŃSKA ?

Ustanowienie Wieczery Pańskiej opisują trzej pierwsi Ewangelisci i Apostoł Paweł (Mt. 26,26-29; Mk. 14,22-26; Łuk. 22,19-20; 1 Kor 11,23-32). Wieczera Pańska (1 Kor 11,20) określana jest również mianem :

- Łamania Chleba (Mt. 26,26; Mk. 14,22; Łuk. 22,19; Dz. 2,42.46; 20,7; 1 Kor. 10,16.17ab; 11,23.26-28)
- Stołu Pańskiego (1 Kor. 10,21)
- Kielicha i chleba (1 Kor. 10,16.17.21; 11,25-28)
- Komunii w znaczeniu wspólnoty (1 Kor. 10,17.21.30; 1 Kor. 10,16.18.20)
- Eucharystii w znaczeniu dziękczynienia (Mt. 26,26; Mk. 14,22n; Łuk. 22,19; 1 Kor. 11,24).

Obchodzenie Wieczery Pańskiej jest :

1. **Wspominaniem.** Jezus powiedział : "to czyńcie na moją pamiątkę" (Łuk 22:19). Chciał, aby to, co wydarzyło się na krzyżu było zawsze świeże w naszej pamięci. Jest to także sposób, w który mówimy Jezusowi nasze wielkie : „dziękuję”. Kielich został nazwany "kielichem dziękczynienia" (I Kor. 10:16). Komunia jest czasem uwielbienia i okazania naszej szczerzej wdzięczności za otrzymany dar życia wiecznego. Gdy przyjmujemy Komunię tylko z przyzwyczajenia, wówczas możemy zatracić jej znaczenie i zasadniczy cel. Może stać się ona jedynie „religijnym zwyczajem”. Musimy starać się uniknąć tego zagrożenia za wszelką cenę.

2. **Wyznaniem.** Tylko ci, którzy oddali się Chrystusowi wyznając Go Swym Panem i Zbawicielem – mogą mają brać udział w tym posiłku. W ten sposób "ogłaszamy śmierć Pańską" (I Kor. 11:26).

3. **Uczestnictwem albo społecznością z Chrystusem.** Jemy chleb i pijemy wino, a nie tylko patrzymy się na nie. W ten sposób uczestniczymy w ciele i krwi Chrystusa (I Kor. 10:16). Wcześniej Jezus powiedział, że jedzenie Jego ciała i picie Jego krwi daje rodzi w nas Jego życie (Jan 6:53-54) i to właśnie wydarzyło się w momencie nawrócenia każdego z nas. Posiłek Przymierza uczy nas poprzez porównanie, że powinniśmy ciągle karmić się Chrystusem przez wiarę i znajdować w Nim pożywienie.

4. **Przymierzem.** Jezus powiedział : "Ten kielich to Nowe Przymierze we Krwi mojej " (Łuk. 22:20). W czasie posiłku świętujemy nie tylko to, że jesteśmy w relacji przymierza z Chrystusem, ale także że jesteśmy w relacji przymierza jedni z drugimi. (I Kor 10:17).

Znaczące w dyskusji na temat znaczenia Wieczery Pańskiej jest stanowisko Naczelnej Rady Kościoła Zielonoświątkowego :

- Udział w Wieczery Pańskiej jest uczestnictwem przez wiarę w jedynej, zbawczej ofierze Jezusa Chrystusa, złożonej na krzyżu.
- Obecność Chrystusa w Wieczery Pańskiej jest rzeczywista, ale duchowa - nie materialna.
- Wieczera Pańska nie jest składaniem Chrystusa w ofierze i nie ma w niej żadnej innej ofiary, poza ofiarą uwielbienia i dziękczynienia (Hbr. 13,15), jaką chrześcijanie nieustannie składają Bogu za Jezusa Chrystusa.
- Chrystus nakazał błogosławić chleb i wino, by w ten sposób poświęcić je jako widzialne znaki obecności Jego niewidzialnego Ciała i Krwi.

KTO MOŻE UCZESTNICZYĆ W WIECZERZY PAŃSKIEJ ?

Teraz chciałbym rozpatrzeć drugą część nauczania Pawła z I Listu do Koryntian (11:27-34) mówiącą o tym kto ma uczestniczyć w Pamiątce ? Zwróćmy uwagę na to, że Wieczera Pańska jest znakiem jedności Ciała Chrystusowego (I Kor. 10:16-17). Ponadto głównym zarzutem Pawła pod adresem Koryntian było to, że podczas Wieczery zamiast jedności widać było podziały w zborze (I Kor. 11:17-19). Wynika stąd, że prawo przystępowania do Wieczery Pańskiej mieli członkowie zboru – świadomie wierzący chrześcijanie. Wieczera miała być m. in.

wyrazem ich jedności i miłości. Jeśli nie narodził się na nowo - nie powinniśmy brać przystępować do Komunii. Jeśli nie obchodzi nas ofiara Chrystusa, ani Jego drugie przyjście - wówczas nie mamy prawa przystępować do Stołu Pańskiego. Powinniśmy być pewni, że przystępując do Stołu Pańskiego mamy właściwą postawę i motyw. Nie powinniśmy brać w niej udziału tylko dlatego, że inni to czynią. Musimy być pewni, że Jezus Chrystus jest naszym Panem i osobistym Zbawicielem. Spożywanie chleba i picie wina podczas Wieczery Pańskiej musi być połączone z wiarą, gdyż elementy te same w sobie nie mają mocy sprawczej, a w swojej istocie i naturze nie przestają być one nadal rzeczywistym chlebem i winem. Stają się jednak sądem dla tych, którzy podchodzą do tych świętych znaków bez wiary. Nasze uczestnictwo nie jest opcją, ale danym nam przykazaniem : "Czyńcie to!". Jeśli sumienie Cię oskarża - wyznaj swoje grzechy i pojednaj się z Bogiem, a następnie odnow swoją relację z Panem i Jego ludem. Miejcie razem społeczność podczas Wieczery Pańskiej.

TRANSUBSTANCJACJA ?

Niektóre kościoły nauczają że chleb i wino spożywane podczas Komunii - stają się dosłownie rzeczywistym ciałem i krwią Jezusa, razem z Jego duszą i boskością. Naucza się, że gdy kapłan powtarza słowa Chrystusa, ma on moc przemienić zwyczajny chleb i wino w fizyczne ciało i krew Jezusa Chrystusa („transubstancjacja ” oznacza „zmianę substancji”). Następnie Jezus „składany” jest w ponownej ofierze przed Kościołem. Kiedy kapłan podnosi do góry chleb - wszyscy muszą uklęknąć i oddać mu cześć jako Bogu. Dając chleb uczestniczącym w Komunii, kapłan mówi : "Ciało Chrystusa", oni zaś odpowiadają "Amen" (co oznacza: "Tak, to prawda!"), jako potwierdzenie, że wierzą, iż chleb jest prawdziwym ciałem Chrystusa. Poprzez spożywanie chleba, nazywanego „hostią” uczestnicy przyjmują Chrystusa, co pomaga otrzymać im życie wieczne. Oparto to na wypowiedzi Jezusa podczas ostatniej wieczerzy : „A gdy oni jedli, wziął chleb i pobłogosławił, łamał i dawał im, i rzekł : Bierzcie, to jest ciało moje. Potem wziął kielich, podziękował, dał im i pili z niego wszyscy. I rzekł im: To jest krew moja nowego przymierza, która się za wielu wylewa. "(Mar. 14:22-24) Co Jezus chciał przez to powiedzieć ? Czy Jego wypowiedź należy rozumieć symbolicznie czy dosłownie ? Po pierwsze : Pismo zakazuje spożywania ludzkiej i zwierzęcej krwi. (Kpł 3:17 , 7:26-27, 17:12-14, 19:26; Pwt. 12:16, 23-24, 15:23; I Sm 14:34; Ez 33:25; Ap 16:6). Krew jest życiem każdego ciała i to krew potrzebna jest do przebłagania. Po drugie : jeśli te słowa o spożywaniu krwi i ciała Jezusa mamy rozumieć dosłownie, to w takim razie powinniśmy równie dosłownie interpretować te wypowiedzi Jezusa, w których nazywa siebie drzwiami, drogą, krzewem winnym, światłością, itd. Nasz Pan często posługiwał się językiem symboliki i przenośni. Chleb i wino są symbolami i wizualnym świadectwem. Gdy Jezus powiedział „To jest ciało moje... to jest krew moja” nie zmienił ich substancji. Nadal wyglądały i smakowały tak samo : jak chleb i wino. Gdy Jezus dokonał przemiany wody w wino w Kanie Galilejskiej to wówczas woda smakowała i wyglądała jak wino i potwierdzili to wszyscy, pijący je uczestnicy wesela. Wieczera Pańska jest pamiątką, podobnie jak była nią Pascha. Jezus swoją wypowiedź podsumował słowami z : „ Duch ożywia. Ciało nic nie pomaga. Słowa, które powiedziałem do was, są duchem i żywotem” (Jan. 6:63). Najtrudniej jest zgodzić się z twierdzeniem, że podczas mszy dokonuje się bezkrwawa ofiara Jezusa po to, aby nasze grzechy mogły być przebaczone. Jest to sprzeczne z nauczaniem Pisma Świętego o doskonałej, historycznej i jednorazowej ofierze dokonanej przez Jezusa Chrystusa na krzyżu, o czym wyraźnie czytamy w Liście do Hebrajczyków. Jezus użył tutaj obrazowego języka przenośni. Jest to stwierdzenie podobne do tego, w którym Jezus mówił o Słowie Bożym, które jest rzeczywistym chlebem dla naszych dusz. Oznacza to, że przez wiarę i odnowiony umysł, przyjmujemy cierpienia Chrystusowe, a Jego życie i zasługi stają się

naszym udziałem. W Wieczerzy Pańskiej nie chodzi o fizyczną obecność Chrystusa w chlebie i winie, lecz o szczególną, duchową obecność Chrystusa. Posiadamy obietnicę, że kiedy zgromadzamy się w Jego Imieniu - On jest obecny wśród nas. Ponadto obchodząc Wieczerzę zwiastujemy Ewangelię o zbawieniu, dzięki ofercie Chrystusa (1 Kor. 11:26). W takim znaczeniu Wieczerza Pańska jest rzeczywistym pokarmem dla ludzkich dusz.

PODSUMOWANIE

W czasie Łamania Chleba Kościół wspomina śmierć i Zmartwychwstanie Pana Jezusa Chrystusa. Jest to centralne wydarzenie w dziejach Zbawienia. Z tego też powodu wspomnianie (gr. anamnesis) dzieła Krzyża jest fundamentalnym elementem każdego chrześcijańskiego nabożeństwa. Kiedy bierzemy chleb i łamiemy go, przypominamy wszystkim, że podobnie zostało złamane ciało Chrystusa, który przyszedł na świat, aby oddać swoje życie za grzeszników. Zwiastujemy wszystkim śmierć Pańską. Jego odkupieńcze dzieło na Golgocie było rzeczywistym i historycznym wydarzeniem. Wieczerza Pańska została ustanowiona przez Jezusa Chrystusa jako pamiątka Jego zastępczej śmierci, a także jako zapewnienie o błogosławieństwach dla tych, którzy z wiarą w niej uczestniczą. Ważnym celem obchodzenia Wieczerzy jest utwierdzenie świętych w wierze i dobrodziejstwach pozyskanych dla nas dzięki ofercie Chrystusa. Kiedy podnosimy kielich z winem oraz chleb wówczas ogłaszamy, że jesteśmy tymi, za których umarł Chrystus; że doświadczyliśmy odrodzenia i usprawiedliwienia; że jesteśmy tymi, do których należą dane przez Boga obietnice. Krew Jezusa Chrystusa nie była przelana za abstrakcyjne idee, niezdefiniowane masy lecz za konkretnych ludzi, czego dowodem jesteś ty i ja odnowiony w Chrystusie. Dlatego obchodząc Wieczerzę, możemy z całego serca dziękować Jezusowi za swoje osobiste zbawienie. Stół Pański jest też wyrazem jedności Kościoła, który jest Ciałem Chrystusa; wzajemnej miłości oraz oczekiwania na powtórne przyjście Jezusa, zmartwychwstanie, sąd i odnowienie wszelkiego stworzenia. Wieczerza Pańska powinna być obchodzona w zborach w sposób godny, z dziękczynieniem i radością. Jej stałymi elementami jest chleb i wino.

PYTANIA

1. *Jakie jest znaczenie Paschy?*
2. *Dlaczego Żydzi potrzebowali odkupienia?*
3. *Jaki rodzaj ofiary był potrzebny do odkupienia?*
4. *Jaki jest związek pomiędzy Paschą a Wieczerzą Pańską?*
5. *Dlaczego powinienem obchodzić Wieczerzę Pańską?*
6. *Co powinienem zrobić zanim wezmę w niej udział?*
7. *Kto nie powinien brać w niej udziału?*
8. *Jakie znaczenie ma Wieczerza Pańska dla Twojego osobistego życia duchowego?*

LITERATURA

- Coffey Tonny. *Być Katolikiem, Kościół Katolicki a Słowo Boże*, Instytut Biblijny Warszawa 2004.
Cytaty biblijne wg: *Biblia to jest Pismo Święte Starego i Nowego Testamentu. Nowy Przekład*, Warszawa 1994
Conner Kevin, *Fundamenty Doktryny Chrześcijańskiej*, Wrocław 2000.
Dean Jerry *Co Biblia mówi o ... Wieczerzy Pańskiej*, Barnaba, Gdynia 2000.
Dogmatyka 2 – Przewodnik, BEE International, Dallas, TX 1996.
Rogowski Roman, *ABC teologii dogmatycznej*, Signum, Wrocław 1993.
Ryrie Charles, *Podstawy Teologii* BEE International, Dallas, TX 1994.
Ryle J. C. *Rozmyślanie nad ewangelią św. Łukasza*, Legatio, Włocławek 2003
Stanowisko Naczelnej Rady Kościoła Zielonoświątkowego w RP w sprawie Wieczerzy Pańskiej, Warszawa 2002.

Opracował : **Janusz Lindner**